

1. De tuin wordt opgeruimd

‘Wat gaan jullie doen?’ vraagt mama. Ze is iets lekkers aan het maken: zoute bolletjes. Dat doet ze elke vrijdagmiddag als Joas, Aron en Lisa uit school komen. Vaak helpt een van hun drieën haar. Vandaag doet Aron dat. Volgende week mag Lisa. Het is leuk werk en de zoutjes smaken heerlijk.

‘Ik ga bij Ruth spelen’, zegt Lisa. ‘Maar ik wacht eerst tot de zoutjes klaar zijn.’

‘Dan moet je een poosje geduld hebben. Ze gaan nu in de oven’, zegt mama.

‘Ik ga de tuin opruimen.’ Joas loopt naar de bijkeuken en doet zijn jas en laarzen aan.

‘Wacht, ik kom ook’, zegt Aron. ‘Even mijn handen wassen.’

Aron laat de kraan veel te hard lopen, maar mama zegt er niets van. Ze draait hem alleen wat zachter. ‘Fijn dat jullie de tuin op gaan ruimen’, zegt ze. ‘Als jullie goed je best doen, gaan we zaterdag een dag weg.’

‘Waarnaartoe, mam?’ vraagt Joas.

‘Dat is een verrassing, maar jullie vinden het fijn. Dat weet ik zeker.’

‘We gaan hard werken’, zegt Joas. ‘We gooien alle takken en struiken die er liggen naast het oude schuurtje.’

Dan ziet de tuin er weer veel beter uit.'

'Niet voor de deur van het schuurtje', zegt Lisa. 'Ruth en ik moeten erin kunnen. We spelen daar altijd.'

'Dat weet ik.' Joas gaat met Aron naar buiten.

Lisa blijft even zitten. Het ruikt zo lekker in de keuken en het is nog geen twee uur. Dan zou ze naar Ruth gaan. Een poosje later kijkt mama in de oven. 'Ze worden al een beetje bruin, Lisa.'

Lisa gaat kijken. 'Ik zie het. Dat duurt niet lang meer.' Door het keukenraam ziet ze Joas met een tak sjouwen en Aron sleept een struik achter zich aan.

'Papa zal blij zijn als alles opgeruimd is', zegt Lisa.

'Dat denk ik ook. Hij is gisteren de hele dag aan het snoeien en rooien geweest. Er moet veel weg voor de nieuwe schuur', zegt mama.

'Wanneer komen ze die bouwen?'

'Over twee weken beginnen ze.'

'Hoelang duurt dat?'

'Een paar maanden. Het zal fijn zijn als de schuur klaar is. Het wordt hier veel te vol.'

Mama doet de deur naar de gang open.

Het is inderdaad heel vol. Tegen de muur staan drie kasten naast elkaar. Oude kasten die mama opgeknapt heeft en gaat verkopen. In de kasten zitten allerlei spullen: schilderijtjes, boeken, poppen, beren en nog veel meer.

De kasten komen voortaan in de schuur. Ze worden dan leeggemaakt en alle spullen worden op planken gezet. Dan wordt de gang weer netjes en kunnen de mensen de spullen beter zien.

Er loopt iemand langs het keukenraam. Dat is Ruth. Lisa zou naar haar toe gaan, maar dit kan ook.

‘Ha Lisa. Ha tante Marloes.’ Ruth gooit haar schuine, bruine vlecht wat meer naar voren. Mooi dik haar heeft Ruth. De vlecht staat haar ook leuk.

‘Ga je mee, Lisa? Ik moet naar de winkel.’

‘Kom je daarom hierheen? Mag het, mam?’

‘Ja. Wel goed uitkijken. Het is druk op de weg.’ Mama haalt het bakblik uit de oven.

‘Wacht even, dan krijgen jullie een paar zoutjes.’

Mama legt er voor ieder drie op een schoteltje.

‘Mmm’, smult Ruth. ‘Ik wou dat mijn moeder ook zulke zoutjes kon bakken.’

‘Dat kan ze best. Mam, wilt u zeggen hoe het moet?’

‘Ik zal het straks voor je opschrijven, Ruth’, zegt mama. Ze gaat Joas en Aron ook een paar zoutjes brengen en blijft buiten staan kijken hoe de jongens alles opruimen.

‘Het is niks moeilijk’, zegt Lisa. ‘Je pakt boter en zout. Dat roer je door elkaar. Dan melk erdoor en een ei. En dan doe je dit spul er nog bij. Ik zal het laten zien.’

Lisa loopt naar het kastje dat boven het aanrecht

hangt. Daar staat het pak meel. Het staat een beetje hoog, op de bovenste plank. Ze moet eigenlijk een stoel pakken, maar ze wil het eerst zo proberen. Ze gaat op haar tenen staan en trekt het pak naar voren. Ze heeft het al ... O nee, het gaat verkeerd! Het pak glijdt uit haar handen en ploft naar beneden. Het meel stuift in het rond. Alles is wit.

‘O Lisa!’ Mama komt de keuken binnen. ‘Wat is hier aan de hand? Het lijkt wel of het gesneeuwd heeft. En jij bent ook net een sneeuwpop.’

‘Ik wilde het meel laten zien dat erdoor moet.’ Lisa veegt wat meel van haar shirt.

‘Het meel moet door de boter en het zout’, zegt mama. ‘Niet over jou en het aanrecht.’

Gelukkig, mama is niet boos, ziet Lisa aan haar ogen. Dan kijkt ze naar Ruth. ‘O Ruth, jij bent ook wit!’ Ineens moet ze heel hard lachen en de anderen ook. Het is zo’n grappig gezicht! Ze lijken wel twee sneeuwpoppen en de keuken is net een sneeuwhut.

Dan haalt mama stoffer en blik uit de berging en veegt het meel op. Ze gooit het buiten onder de perenboom. ‘Kloppen jullie je kleren daar ook maar af’, zegt ze. Daarna maakt ze het aanrecht en de vloer van de keuken schoon.

‘Ziezo, de sneeuw is opgeruimd’, zegt mama. Ze ziet er rood van. ‘Ik geef het recept een andere keer wel

aan jouw moeder, Ruth. Dan kunnen jullie ook zoutjes bakken.'

'Dat is goed. Het lijkt me leuk om te doen.'

'Dat is het ook', zegt Lisa. 'Als het deeg klaar is, moet je er knikkers van maken. De knikkers moet je indrukken. Dan met een kwast wat melk erover strijken. Dan zijn ze klaar en kunnen ze in de oven. Mama weet wel hoelang ze erin moeten.'

'Dat staat bij het recept', zegt mama. Ze heeft alles weer schoon. 'Moet jij nog naar de winkel, Ruth?'

'O ja, dat ben ik bijna vergeten. Ga je mee, Lisa?'

'Ja. Wat moet je halen?'

'Pannenkoekenmeel.'

'Mmm, pannenkoeken. Eten wij die ook, mam?'

'Nee, wij eten rauwe andijvie.'

'Dat is ook lekker, maar ik heb liever pannenkoeken.'

'Zal ik vragen of je bij ons mag eten?' zegt Ruth.

'Ja, doe maar. Ik vind pannenkoeken zo lekker. Vooral met kaas. Mag ik bij Ruth blijven eten, mam?'

'Als het van tante Anne mag.'

'Dat mag altijd', zegt Ruth.

'Ja.' Lisa doet haar speldje wat vaster in haar blonde haren. Ze wil het niet verliezen. Er zit zo'n mooi pareltje op. Ze heeft twee van zulke speldjes gekregen van haar broertje Daniël toen ze jarig was. Die heeft Daniël natuurlijk niet zelf gekozen. Hij is pas anderhalf jaar.

Dat heeft mama voor hem gedaan. Voor de andere jongens ook. Van Joas heeft ze een witte portemonnee gekregen en van Aron een springtouw. Daar is ze ook heel blij mee. De portemonnee neemt ze mee naar de kerk. Dat is makkelijk. En het springtouw heeft zulke prachtige kleuren. Net als de regenboog.

‘Ik neem mijn springtouw mee, mam. Dan kunnen we bij Ruth gaan springen.’

‘Ga eerst maar naar de winkel en haal het straks even op.’

‘Ja, anders laat je het misschien liggen.’ Ruth voelt in haar jaszak. ‘Waar is het geld? O, hier heb ik het.’ Het is een briefje van vijf euro. ‘Kom, we gaan.’

De winkel is niet ver van Lisa’s huis vandaan. Net om de hoek. Ze zijn er zo.

Ruth loopt naar de hoek waar het pannenkoekenmeel staat. ‘Even kijken welke ik moet hebben. Er zijn zo veel soorten. O ja, deze heeft mama altijd.’

‘Wij ook.’

Het meisje aan de kassa lacht. ‘Gaan jullie lekker pannenkoeken eten?’ vraagt ze, als ze de twee pakken meel ziet.

‘Ja’, zegt Ruth. Ze pakt het geld uit haar jaszak.

‘Ik mag blijven eten’, zegt Lisa.

‘Dat moeten we nog vragen.’ Ruth geeft het geld aan het meisje. ‘Maar het mag altijd van mijn moeder.’

‘Dan heb jij een lieve moeder.’

‘Ik ook’, zegt Lisa. ‘Bij ons zou het ook mogen.’

‘Fijn hoor. Tot ziens.’

‘Wat een aardig meisje’, zegt Lisa. ‘Net zo aardig als Jet. Die komt vanavond weer bij ons.’

‘Komt ze oppassen?’ vraagt Ruth.

‘Nee, ze komt zomaar. Jet komt graag bij ons en wij vinden het allemaal fijn als zij er is.’

‘Blijft ze dan ook logeren?’

‘Nee, ze is er alleen vanavond. Maar morgen komt ze weer en dan blijft ze tot dinsdag.’

‘O.’ Ruth kijkt een beetje sip. ‘Je moet het springtouw nog halen. Pak het maar, ik wacht hier op jou.’

Lisa holt naar huis. Even later is ze al weer terug.

‘Jij mag ook gauw komen logeren’, zegt ze. ‘Dat zei mama net.’

‘Wat leuk! Hoe lang?’ wil Ruth weten.

‘Wel twee nachten.’

Nu kijkt Ruth weer blij. ‘Mag Daniël dan ‘s morgens bij ons in bed? Ik vind hem zo lief. Ik wil ook graag een broertje of zusje, maar mama zegt dat we dat niet meer krijgen.’

‘Dat weet je toch niet?’

‘Jawel, mama heeft een keer een heel zere buik gehad. Toen is ze geopereerd en nu kan ze geen kindje meer krijgen.’

'Jammer.'

'Ja, heel jammer. Maar ik heb wel een broer en twee zussen. We zijn toch gezellig met zijn vieren.'

Ze lopen naar Ruths huis.

Ruth doet de keukendeur open. 'Mam, hier is het pan-nenkoekenmeel.'

Tante Anne is niet in de keuken. Ze is vast boven, daar komt geluid vandaan.

'Mama is zeker het bed aan het verschonen. Ik zet het meel hier neer.'

Ruth zet de pakken meel op tafel. Dan gaan ze naar buiten.